

הנבחרים הם הטייסים וזה אינו כולל את הטייסות

יש דההתעופה עטורת שליד ירושלים אינו זוכר ימים טובים כל-כך, כמו בשנת שבה נערך הכינוס השנתי של אגודת התעופה הכללית

הפעם החלטתי לחפש את הנשים הטסות. הוותיקה והידועה שבין הטייסות הישראליות היא רינה לוינסון, שלא הגיעה.

האשה הטייסת הפעילה ביותר בא-גודה היא חווה מרקוס, דיילת-אוויר לשעבר, אשתו של טייס אל-על, גם הוא לשעבר, שזכתה ברשיון-טיס לפני 12 שנים ומאו היא קופצת ליוון וקופצת לקפריסין, ורצה אחרי חברים שלא שילמו ומוציאה את עיתון החדשות של האגודה ומתלוננת על הברק החוגג.

אחרי שחקרתי כמה וכמה טייסים, חברי האגודה, על מיספר הנשים,

הישראלית. שדה-התעופה עטורת לא ראה מימיו תנועה אווירית ערה כל-כך בשמיים ממעל, כשמות טייסים עומרים על האדמה ונותנים עצות טובות לחבריהם למעלה.

הכינוס השנתי נערך זו השנה החמישית, ואילו מזומנים כל הטייסים הנושאים רשיון-טיס פרטי, כ-450 איש ואשה. הם באים לפגוש האחד את השני, להחליף קצת חוויות על הטיסה האחרונה שעשו, על הנסיעה הקצרה לקפריסין שכמעט-כמעט יצאה לפורע. מדברים על מישור שאולי ימכור את הססנה 150, ואם יוסיף קצת כסף הוא יוכל להרשות לעצמו ססנה 172. חבריה-הוועד עוברים בין הנוכחים ומחפשים את מי שמתיר זוכרים לבוא לכינוסים, אבל לא תמיד זוכרים לשלם את מיסיה-החבר בסך 45 ש"ח.

בשדה-התעופה עטורת ממוקם בית-הספר לטיסה נשר, המחזיק במטוסי ביצקראפט, הנחשבים כעילית עולם התעופה הקלה. הטייסים בדקו את המטוסים, ליטפו כנף, החזיקו הגאים, עשו סיבוב מסביב לכלי היפה, הסבירו לילדים ולנכדים את ההבדל בין ביצקראפט לבין סקיפ.

התור ליד הסימולטור (מדמה-טיס) היה ארוך. אולי דווקא העובדה שהטיס אינו מיקצועם הראשי של באי-הכינוס, היא הגורמת להתרגשות הרבה למראה כל חתיכת-מתכת הקשורה לעניין.

רובם המכריע של 450 המחזיקים ברשיונות-טיס אזרחיים הם אנשים שלא היו טייסים בחיל-האוויר. אחרים מתוך זה שהחלום התפתח מאוחר יותר, אחרים בגלל בעיות-ראייה, אחרים שעפו בשלבים הראשונים של קורס הטיס. מה שברור הוא שרשיון-טיס שהם מחזיקים בגאווה הוא הגשמה של חלום ארוך.

אף אחד אינו קם בבוקר ומחליט להיות טייס. חושבים על זה שנים. מדברים עם חברים, רבים עם האשה, מבררים מחירים, בורקים מוריסים, ואז, אם העניין אינו נופל, נרשמים לאחד משלושה-ארבעה בתי-ספר לטיסה הקיימים בישראל, ומתחילים ללמוד. אם הכל הולך בסדר, אחרי קרוב לשנה ו-5000 דולרים, מקבל החניך את הרשיון, המקנה לו זכות לטוס בשמי הארץ, ובכך הוא מצטרף לאיזו כת קטנה ומאור מכובדת, בעיני רבים, של היודעים להטיס.

כדי לשמור על שלוש-בית במישור פחתי, אני מצטרפת לכינוסים השנתיים של האגודה. כבר ראיתי את כל

טייסת מריקס
לא אוהבים לשלם

היה שום חלום. היא עברה במישורי סיי-בי-אס, רשת טלוויזיה אמריקאית, כשפרצה מלחמת ששת-הימים. תוך כדי עבודה היא קיבלה חומר משרדה הקרב ודאגה לשלוח אותו לידע. לא היו אז די מכונות, לא היו די נהגים בלתי-מגויסים, ובדעתה של אלונה

רשיון-טיס, הוא אמר. לקח לה שנה, וכשרשיון בכיסה היא הגיעה לכינוס, בחברת הבעל ושניים מילדיה, כדי להראות להם איך נראית קבוצת האנשים שאליה היא משתייכת עכשיו. החלום הבסיסי הוגשם. עכשיו נולדו חלומות חדשים. מטוס יותר

ואחרי שלא קיבלתי תשובה מדויקת מהם, פניתי אל חווה שאמרה, "אני יכולה לברר לך מחר את המיספר המדויק". אני רציתי את התשובה מיד.

אחרי תחקור ארוך ומייגע בין כמה וכמה טייסים וחבריה-הוועד, הגעתי אל המיספר "המדויק": "משהו בין 10 ל-12 נשים טייסות. נרמה לנו".

כשהתחלתי לשאול את שמות הטייסות, הסתבר שארבעה-חמישה שמות הם המקסימום שהם זוכרים, ואף אחד לא ידע בבירור אם הן הגיעו לכינוס או לא. נרמה לי כי הם לא הבינו למה אני מבלבלת את המוח עם נשים, כשכל הרחבה של השדה מלאה בטייסים גברים.

אבל אני התעקשתי, וחווה מרקוס נזכרה שיש טייסת חדשה לגמרי, בשם רינה בהט. מצאנו אותה: מורה למי תמטיקה בת 41, שהיתה משוגעת לטיס מנעוריה. כיום הולדתה ה-40 הגיע הבעל, עומרי, ככלן כתעשייה האווירית, ואמר לאשתו שגיל 40 זה גיל להגשים חלומות. "לכי קבלי

טייסת כנען
סבתא

עלה רעיון מבריק: אם היא תשיג רשיון-טיס היא תוכל להטיס את החומר בעצמה מנקודה לנקודה. במילחמת יום-כיפור כבר היה לה רשיון, ואז היתה עבודתה העיקרית בהעברה.

בינתיים נגמרו המילחמות, והרכה גברים טייסים מעבירים חומר כשר צריך. אלונה טסה רק כדי לשמור על הרשיון. זה עולה הרבה כסף, אבל כל אגודה היא כיף, כשמוציאים אותה באוויר.

אלונה נסעה כבר לשני קונגרסים של נשים-טייסות בעולם, והחלום שלה עכשיו הוא שהטייסות הישראליות יצטרפו לאיגוד הנשים-הטייסות הפור על בארצות-הברית. "אבל אין עם מי לדבר כאן", היא אומרת בצער.

גדול, מטוס דרמנועי, רשיון-טיס מיסחרי, ובעצם, בעניין הזה, השמיים הם הגבול.

מכונות במקום

אחר-כך פגשנו כטייסת הצעירה ביותר: ריקי פרלמן. אינני יודעת מה הם כישוריה כטייסת, אבל בסוריות יש לה ציון גבוה מאוד. "מה את לך מרת?" שאלתי אותה. "אני סטודנטית", השיבה. "למה למדת לטוס?" שאלתי. "רציתי", השיבה. גם על שאר השאלות השיבה ריקי בחוסר-רצון בולט, וסירי כה בכל תוקף להצטלם.

אחרי ריקי פגשתי את אלונה כנען, טייסת שהיא סבתא, בעלת קוקו בלונדי ומיכנסיים ורורים ונוצצים. לא

טייסת בהט
מתנת יום-הולדת מהבעל